

РЕШЕНИЕ

№ 39367

гр. София, 26.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в
публично заседание на 12.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **10521**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на Л. С. А., гражданка на С., [дата на раждане], действаща лично за себе си и като законен представител на жалбоподателите З. Х. А. А., гражданин на С., [дата на раждане], М. Х. А. А., гражданка на С., [дата на раждане], А. Х. А. А., гражданин на С., [дата на раждане], и Хала Х. А. А., гражданка на С., [дата на раждане], всичките със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 1, чрез адв. С., срещу пет броя откази за издаване на виза за дългосрочно пребиваване – вид D, издадени на 25.07.2025 г. от завеждащ Консулска служба в Посолството на Република Б. в [населено място], Република Турция, както следва: по заявление № IST25004845V/21.02.2025 г. от З. Х. А. А., по заявление № IST25004846V/21.02.2025 г. от М. Х. А. А., по заявление № IST25004844V/21.02.2025 г. от А. Х. А. А., по заявление № IST25004842V/21.02.2025 г. от Хала Х. А. А., и по заявление № IST25004772V/21.02.2025 г. от Л. С. А..

В жалбата се сочи, че оспорените откази са незаконосъобразни, като издадени при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правните разпоредби. Оспорват се доводите на административния орган за наличие на основания по чл.10, ал.1, т. т. 9, 17, 22 и 24 от ЗЧРБ да се откаже претендираното издаване на визи поради липса на доказателства за тях, както и с оглед приложението на разпоредбата на чл.34, ал.9 от ЗУБ. Посочва се, че съпругът и баща на кандидатите е получил хуманитарен статут в Република Б. и на това основание, след представяне на необходимите документи, председателят на ДАБ е издал решение за събиране на семейството на територията на страната. Инвокирани са доводи, че при положение, че един от членовете на семейството е получил статут, той има право

да се събере с останалите членове на семейството, които са на територията на Република Турция. Навеждат се твърдения, че в случай, че административният орган е имал необходимост от изискване на допълнителни документи от кандидатите, то те не са били уведомени за това, респ. отказите са в нарушение на чл.35 и чл.36 от АПК. Излагат се съображения относно неприложимостта на основанията за отказ по чл.10, ал.1 от ЗЧРБ, доколкото приложението следвало да намери друг специален закон – ЗУБ. Претендира се съдът да постанови решение, с което да отмени оспорените откази. Подробни съображения се излагат в писмени бележки от 17.11.2025 г. Ответникът завеждащ Консулска служба в Посолството на Република Б. в [населено място], Република Турция, чрез МВнР, не взема становище по жалбата.

Административен Съд С. – град, Първо отделение, 69-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

По делото не е спорно, че на 21.02.2025 г. кандидатите на Л. С. А., [дата на раждане], З. Х. А. А., [дата на раждане], М. Х. А. А., 28.10.2015 г., А. Х. А. А., [дата на раждане] и Хала Х. А. А., [дата на раждане], граждани на С., са подали заявления за издаване на виза за дългосрочно пребиваване с искане за събиране на семейството. Към заявленията е приложено Решение № 87 от 08.01.2025 г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл.34, ал.1 и ал.2 от ЗУБ е разрешено на Х. А. А. Ю., [дата на раждане], гражданин на С., ЕГН [ЕГН], да се събере на територията на Република Б. със семейството си – съпруга Л. А. С. и деца З. Х. А. А., М. Х. А. А., А. Х. А. А. и Хала Х. А. А.. Приложени са: карта на чужденец с хуманитарен статут на името Х. А. А. Ю., ЕГН [ЕГН], национални паспорти на кандидатите, извадка от граждански семеен регистър на сирийски арабски граждани, издадена на 24.10.2024 г. от МВР – област Д. ез-Зор относно родствените връзка на кандидатите и свидетелства за раждане на децата.

Издадени са оспорените Откази, всички от 25.07.2025 г., за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на Завеждащ консулска служба в Посолството на Република Б. в [населено място], Република Турция. Основанията за постановяването им са идентични – като правно основание са посочени разпоредбите на чл.10, ал.1, т.9, т.17, т.22 и т.24 от ЗЧРБ, а като фактическо такова – след извършена проверка е установено, че събиращите семейството си чужди граждани с получена закрила в Република Б., реално не пребивават в страната, нямат осигурено жилище, нямат задължително здравно осигуряване, съответно средства за издръжка, за да не прибягват членовете на семейството до системата за социално подпомагане.

Административен Съд С. – град, Първо отделение, 69-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

Отказите са връчени на 25.07.2025 г. и оспорени с обща жалба до съда от 06.08.2025 г. - в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежни страни - адресати на индивидуален административен акт и срещу подлежащи на оспорване актове по чл.10а, ал.1 от ЗЧРБ, поради което са процесуално допустими.

Разгледани по същество, жалбите са основателни.

Съгласно чл.34, ал.3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР) се отказва издаването на виза за дългосрочно пребиваване, ако е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ, като за отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно приложение № 7. Според ал.5 на същата разпоредба формулярите по ал. 1 - 3 се подписват от ръководителя на задграничното представителство или от упълномощено от него

длъжностно лице, а в случай на отказ на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице.

В настоящия случай отказите са подписани от А. Д. – втори секретар в Консулска служба на Посолството на Република Б. в [населено място], Република Турция. С т.4 на Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец съгласно Приложение № 7 към чл.34, ал.2 т Наредба за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

Със Заповед № 6 от 13.02.2025 г. на Генералния консул на Република Б. в Посолството в [населено място], Република Турция, А. З. - завеждащ Консулска служба в Посолството, е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри по образец съгласно Приложение № 7 към НУРИВОВР, а в негово отсъствие функциите му се поемат от А. Д.. Предвид подписването на оспорения отказ от А. Д., при условията на заместване на А. З., съобразно разрешен него отпуск със Заповед № О-4248 от 21.07.2025 г., съдът приема, че актът е издаден от компетентен административен орган.

Съгласно Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ВС мотивите на отказите следва да се считат за допълнени с тези по отрицателно становище рег. № М-7383 от 01.07.2025 г. на ДАНС. Според становището на ДАНС към приложените документи липсва задължителен реквизит за кандидатстване за виза — свидетелство за съдимост. В допълнение е посочено, че е налице потвърдена информация от представители на Германска федерална полиция за тенденция за злоупотреби с издадени български дългосрочни визи на сирийски граждани. Сирийските граждани прилагали издадените дългосрочни визи за Република Б. на основание чл. 15, вр. чл.24, ал.1, т. 22 от ЗЧРБ и са кандидатствали за статут на временна закрила в Г.. Веднага след получаване на визите апликантите използвали полет с прекачване до Г.. При пристигане на немско летище, в периода между отвеждането от самолета до явяването за паспортна проверка, сирийските граждани унищожавали паспортите си и се явявали само със сирийска лична карта, като декларирали желание за получаване на временна закрила там. Другата използвана възможност била чрез преминаване през Б. и по суша в посока Г., през А. или Ч.. Възстановените от Г. гранични проверки позволявали на служителите на Гранична полиция да идентифицират и обискират сирийските граждани, като в повечето случаи намирали неунищожени задгранични паспорти с издадени български визи Д. В някои от случаите паспортите се държали от посредник, който пътувал в същото превозно средство, гражданин на ДЧЕС, който не подлежал на обиск от служителите на гранична полиция. Също така сирийските граждани променяли умишлено една или няколко букви в транслитерацията на имената на латиница. След извършени проверки било установено, че събиращите семейството си чужди граждани с получена закрила в Република Б., реално не пребивават в страната, нямат осигурено жилище, нямат задължителни здравни застраховки и осигуряване, съответно достатъчно средства за издръжка, за да не прибягват членовете на семействата им до системата за социално подпомагане съгласно законодателството на Република Б.. Като задължително условие при подаване на заявление за първоначално пребиваване е посочено в становището на ДАНС представянето на документи за съдимост или за криминална регистрация, издадени съгласно законодателството на държавата на гражданството, на държавата на произход или на обичайното пребиваване, което не фигурирало в депозираните в КС документи.

С оглед на гореизложеното ДАНС е изразила становище, че сирийските граждани кандидати за дългосрочни визи попадат в хипотезата на чл.10, ал.1, т. 9 от ЗЧРБ - нямат осигурена издръжка и

средства, осигуряващи възможност за обратното им завръщане; чл.10, ал.1, т. 17 от ЗЧРБ - не доказват достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно пребиваване, или летищен транзит; чл.10, ал.1, т. 22 от ЗЧРБ - има данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава и чл.10, ал.1, т. 24 от ЗЧРБ - налице са основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване.

Допълнени по посочения начин мотивите на административния орган съответстват на изискването на чл.59, ал.2, т.4 от АПК, във връзка с отменителното основание по чл.146, т.2 от АПК.

Независимо от изложеното, отказите са незаконосъобразни на основание чл.146, т.3, 4 и 5 от АПК. От кандидатите не са изискани посочените в становището на ДАНС допълнителни доказателства, което, освен, че е нарушение на правото им на защита, е довело до неизясняване на случая им от фактическа страна в нарушение на чл.34, ал.3 и чл.35 от АПК. Изложеното е довело до неправилно приложение на материалния закон и несъответствие с неговата цел.

В разглеждания казус е безспорно, че жалбоподателите са подали искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, съгласно който разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са членове на семейството на чужденец с предоставено убежище, временна закрила или хуманитарен статут – когато документите, удостоверяващи семейните връзки и правото на издръжка, са признати или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство. Страните не спорят, че кандидатите са членове на семейството – съпруга и деца на Х. А. А. Ю., [дата на раждане] , гражданин на С., ЕГН [ЕГН], на когото е предоставена международна закрила в Република Б. с Решение № 8685 от 14.08.2024 г. на председателя на ДАБ, и по отношение на когото е издадено Решение № 87 от 08.01.2025 г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 и чл. 34, ал. 2, във връзка с § 1, т. 3, б. а) от ДР на ЗУБ му е разрешено да се събере на територията на Република Б. със съпругата и децата си. Дължим е извод, че са налице предвидените в разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ изисквания за издаване на поисканата виза тип „D”.

Съгласно чл.8, ал.5 от ЗЧРБ след приемане и одобряване на заявление за събиране на семейството на членовете на семейството се издават визи по облекчена процедура при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет. По силата на чл.20, ал.1, т.3 от НУРИВОВР членовете на семейството на чуждите граждани, получили статут по ЗУБ, са освободени от задължението да представят доказателства за осигурена издръжка, настаняване и транспорт. Тези лица следва да получат виза единствено въз основа на писмено решение от ДАБ при МС, което изискване в случая е спазено. Решение № 87 от 08.01.2025 г. на председателя на ДАБ е постановено преди измененията на чл.34, ал.1 от ЗУБ (ДВ, бр.52 в сила от 30.06.2025 г.), които нямат обратна сила и са неприложими за семейството на сирийските граждани. Съгласно чл.34, ал.7 от ЗУБ визи на членовете на семейството се издават след разрешението по ал. 2 и 4, от българските дипломатически или консулски представителства.

Визираната правна уредба въвежда облекчен ред за издаване на виза на членовете на семейството на чужд гражданин с предоставен статут по ЗУБ, който не държи сметка за част от изтъкнатите от ДАНС основания, а именно по чл.10, ал.1, т. 9 от ЗЧРБ, че нямат осигурена издръжка и средства, осигуряващи възможност за обратното им завръщане.

В допълнение, пред съда са представени Удостоверение изх. № 07752 от 13.08.2025г. на Столична община относно настоящ адрес на съпруга, допълнително споразумение към представен с

административната преписка трудов договор № 011 от 22.08.2024 г., сключен със „Солюшънс“ ЕООД, с договорено трудово възнаграждение в размер на 1077.00 лв. и договор за наем на недвижим имот от 07.08.2025 г. на апартамент в [населено място],[жк], с площ от 79 кв.м. Тези доказателства оборват тезата за наличие на основание по чл.10, ал.1, т. 9 от ЗЧРБ.

Съдът намира за недоказано и посоченото основание по чл.10, ал.1, т. 17 от ЗЧРБ - не доказват достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно пребиваване, или летищен транзит. Целта на пребиваването е доказано още с постановяване на Решение № 87 от 08.01.2025 г. на председателя на ДАБ – събиране на семейството на сирийските граждани.

В отрицателното становище рег. № М-7383 от 01.07.2025 г. на ДАНС е изтъкната получена информация от Германска федерална полиция за тенденция за злоупотреби с издадени български дългосрочни визи на сирийски граждани. Същата не може да бъде подложена на съмнение и е свързана с вторичното движение на чужди граждани, на които е предоставена международна закрила на територията на ЕС. Борбата с вторичната миграция е легитимна цел, която безспорно преследват оспорените откази. Не може да се приеме обаче, че в същите се съдържат конкретни данни относно членовете на семейството на Х. А. А. Ю.. Действително, съпругата е включена в отрицателното становище на ДАНС, но съдът приема, че същото не може да обоснове отказ на общи основания, приложими по отношение на всички сирийски граждани, чиито членове на семействата са получили В. „Д“ в Б., или по общи съображения за превенция на вторичната миграция. Законовата разпоредба на чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ е общо и бланкетно формулирана. При постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал.4 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа. При наличие на постановено решение за събиране на семейството, отказът за издаване на виза е в противоречие с висшите интереси на децата, а именно да живеят и да бъдат възпитавани и от двамата си родители в нарушение на чл.8 от ЕКПЧ. От административния орган не са наведени и по делото не се установяват основания по чл.8, пар.2 от ЕКПЧ за държавна намеса в това право.

Съгласно чл.10, ал.1, т.24 от ЗЧРБ – отказва се издаване на виза на чужденец, когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване. Преди постановяване на оспорените откази оправомощените длъжностни лица не са изискали от кандидатите за визи допълнителни данни и документи, с които те да обосноват достоверно заявената цел на пътуване, както и не са извършили необходимите проверки на заявените данни по смисъла на чл.9з, ал.3 от НУРИВОВР. Ето защо е неприложима хипотезата относно надеждността на направените от чужденеца изявления. Липсват каквито и да било данни по делото представените документи за родствени връзки да не са автентични, включително и представените заверени копия в о.с.з. на 12.11.2025 г., поради което съдът намира за недоказано и това основание за отказ.

Съображение 8 от Преамбюла на Директива 2003/86/ЕО на Съвета от 22 септември 2003 година относно правото на събиране на семейството предвижда, че следва да се отдели специално внимание на положението на бежанците поради причините, които са ги принудили да избягат от страната си и които им пречат да водят там нормален семеен

живот, поради което е необходимо е да се предвидят по-благоприятни условия за упражняване на правото им на събиране на семейството. Събирането на семейството при всички случаи трябва да визира членовете на семейното ядро, а именно съпругата и малолетните и непълнолетни деца (Съображение 9). Разпоредбите на Съображение 14 и чл.5, пар.4 от Директива 2003/86/ЕО изискват решението за отказ на заявлението да бъде надлежно мотивирано. Съюзният акт предвижда, че държавите-членки могат да отхвърлят заявление за влизане и пребиваване на членове на семейството на *основания, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве* (чл.6, пар.1). В конкретния случай, административният орган не е намерил основания, свързани с обществения ред и сигурност, а наведените такива от националното законодателство (чл.10, ал.1 от ЗЧРБ) са недоказани и необосновани (чл.170, ал.1 от АПК). Изложеното определя материалната незаконосъобразност на оспорените откази по смисъла на чл.146, т.4 от АПК.

В Доклад на ACCORD – Австрийски център за изследване и документация на страните на произход и убежището: Сирийска арабска република – Брифинг за страната, публикуван на 27 март 2025 г. на Интернет страница <https://www.ecoi.net/en/countries/syrian-arab-republic/briefing/>, е налична информация според която: „Както отбелязва UNOCHA, докладваните опасения, влияещи върху решенията за връщане на вътрешно разселените лица, включват унищожаване на имущество, неадекватна инфраструктура, несигурност, както и достъп до гражданска документация и съдебни услуги, включително документи относно жилища, земя и права на собственост (не всички граждански регистри и съдилища са функционирали към края на януари 2025 г.).900

В Доклад от 3 април 2025 г. относно ситуацията със закрилата (връщане; уязвими групи и риск от изключване; задържане и бивши задържани; къща, земя и собственост; мини и неексплодирани боеприпаси; защита на цивилни и вътрешно разселени лица) (към март 2025 г.), GPC – Глобален защитен клъстер (Автор) Сирийска арабска република, се намира следната релевантна информация: „Липсата на гражданска документация (включително регистрация на раждане, семейно положение, документи за самоличност) също представлява значително предизвикателство за правилната оценка на нуждите, наблюдение на достъпа до основни услуги и гарантиране на ефективна реакция. 1 от 2 домакинства, които имат за цел да се върнат в С. в рамките на една година, нямат граждански документи (СССМ клъстер 2025). Ще са необходими системи за регистрация на национално ниво, конкретни публични политики, както и правни рамки, свързани с вътрешно разселените лица, за да се осигури структуриран и основан на права достъп до услуги и механизми за защита“.

Според Препоръки на ВКБООН за 2025 г. към Председателствата на Полша и Д. на Съвета на Европейския съюз (ЕС): „Притежанието на имоти е сравнително често срещано, но значителна част от връщащите се лица съобщават за щети или унищожаване, с различни нива на налична документация в подкрепа на претенциите за собственост. Много от завърналите се лица нямат основни граждански документи, включително регистрация на брак и развод, което потенциално усложнява правния им статус при завръщане“.

Официалните източници на информация относно Сирийската Арабска Република безпротиворечиво установяват затруднения при снабдяването с документи, поради което съдът определя изискването за наличие на свидетелство за съдимост както за

противоречащо на чл.20, ал.1 от НУРИВОВР, така и на практика за неизпълнимо. В допълнение, при данните по делото, че семейството се намира в Турция също е немислимо прибирането на самотна майка с четири деца в С. за снабдяване със свидетелство за съдимост.

В заключение, при визираните цели в Преамбюла на съюзния акт на вторичното европейско законодателство съдът намира отказите за несъответни на преследваната законова цел – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.5 от АПК. Съгласно чл.2, б. „г“ от Директива 2003/86/ЕО „събиране на семейство“ означава влизане и пребиваване в държава-членка на членове на семейството на гражданин на трета страна, пребиваващ законно в тази държава-членка, с цел да се съхрани единството на семейството, независимо дали семейните връзки са възникнали преди или след влизането на това лице. В нарушение на чл.6, ал.2 от АПК оспореният акт засяга непропорционално интересите на децата - да живеят и да бъдат възпитавани и от двамата си родители.

По изложените съображения съдът намира, че оспорените откази следва да бъдат отменени, а преписките по тях - да се върнат на административния орган за ново разглеждане на подадените заявления за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК на жалбоподателите следва да се присъдят сторените в производството разноски в размер на 50.00 лв. за държавна такса и 1200 лв. – адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, Първо отделение, 69-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Л. С. А., гражданка на С., [дата на раждане] , със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 1, чрез адв. С., Отказ от 25.07.2025 г., издаден от завеждащ Консулска служба на Република Б. в [населено място], Република Турция, постановен по заявление № IST25004772V/21.02.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D").

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за ново разглеждане на заявлението за издаване на виза, подадено на 21.02.2025 г. от Л. С. А., гражданка на С., [дата на раждане] , при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОТМЕНЯ по жалба на З. Х. А. А., гражданин на С., [дата на раждане] , действащ чрез майка си и законен представител Л. С. А., гражданка на С., [дата на раждане] , със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 1, чрез адв. С., Отказ от 25.07.2025 г., издаден от завеждащ Консулска служба на Република Б. в [населено място], Република Турция, постановен по заявление № IST25004845V/21.02.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D").

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за ново разглеждане на заявление за издаване на виза, подадено на 21.02.2025 г. от З. Х. А. А., гражданин на С., [дата на раждане] , при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и

прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОТМЕНЯ по жалба на М. Х. А. А., гражданка на С., [дата на раждане] , действаща чрез майка си и законен представител Л. С. А., гражданка на С., [дата на раждане] , със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 1, чрез адв. С., Отказ от 25.07.2025 г., издаден от завеждащ Консулска служба на Република Б. в [населено място], Република Турция, постановен по заявление № IST25004846V/21.02.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D").

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за ново разглеждане на заявление за издаване на виза, подадено на 21.02.2025 г. от М. Х. А. А., гражданка на С., [дата на раждане] , при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОТМЕНЯ по жалба на А. Х. А. А., гражданин на С., [дата на раждане] , действащ чрез майка си и законен представител Л. С. А., гражданка на С., [дата на раждане] , със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 1, чрез адв. С., Отказ от 25.07.2025 г., издаден от завеждащ Консулска служба на Република Б. в [населено място], Република Турция, постановен по заявление № IST25004844V/21.02.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D").

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за ново разглеждане на заявление за издаване на виза, подадено на 21.02.2025 г. от А. Х. А. А., гражданин на С., [дата на раждане] , при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОТМЕНЯ по жалба на Хала Х. А. А., гражданка на С., [дата на раждане] , действаща чрез майка си и законен представител Л. С. А., гражданка на С., [дата на раждане] , със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 1, чрез адв. С., Отказ от 25.07.2025 г., издаден от завеждащ Консулска служба на Република Б. в [населено място], Република Турция, постановен по заявление № IST25004842V/21.02.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D").

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за ново разглеждане на заявление за издаване на виза, подадено на 21.02.2025 г. от Хала Х. А. А., гражданка на С., [дата на раждане] , при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи на Република Б., [населено място], [улица], да заплати на Л. С. А., гражданка на С., [дата на раждане] , действаща лично за себе си и като законен представител на жалбоподателите З. Х. А. А., гражданин на С., [дата на раждане] , М. Х. А. А., гражданка на С., [дата на раждане] , А. Х. А. А., гражданин на С., [дата на раждане] , и Хала Х. А. А., гражданка на С., [дата на раждане] , всичките със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 1, чрез адв. С., сторените в производството разноски в размер на 1250.00 лв.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република Б..

СЪДИЯ: